

"মৰমৰ সন্তানসকল – এয়াওপৰলৈ উঠা সঁচা সংস্কাৰ, তোমালোক এতিয়া সত্যপিতাৰ সঙ্গলৈ আহিছা গতিকে মিছা বা অসংস্কাৰলৈ কেতিয়াও নাযাব।"

প্ৰশ্ন: তোমালোকৰ বুদ্ধিকি হৰা আধাৰত সদায় বেহদত স্থিত হৈ থাকিব?

উত্তৰ: বুদ্ধিত স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিবা, যিবোৰ ডাৰ্মাত চলি আছে এইবোৰ সকলো নিশ্চিত। এক চেকেণ্ডো ইফাল সিফাল হ'ব নোৱাৰে। বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোলৰ পুনৰাবৃত্তি হ'বই। এইবোৰ কথা বুদ্ধিত ভালদৰে আহিলেহে বেহদত স্থিত থাকিব পাৰিবা। বেহদত স্থিত থাকিবৰ বাবে স্মৃতিত ৰখা উচিত যে বিনাশ হ'বই, আমি পুনৰাই ঘৰলৈ যাব লাগে, পাৱন হৈহে আমি ঘৰলৈ যাম।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বহি বুজাইছে। সেইসকলকহে বুজায় যিসকলে অস্ত্ৰানী। স্কুলত শিক্ষকে পঢ়ায় কিয়নো সন্তানসকল অস্ত্ৰানী। পঢ়ালেহে সন্তানসকলে বুজি পায়। তোমালোক সন্তানসকলেও পঢ়ালেহে বুজি পোৱা। আমাক পঢ়াওঁতাজন কোন! এইটো কেতিয়াও নাপাহৰিবা। পঢ়াওতা শিক্ষকজন হৈছে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পিতা। গতিকে তেখেতৰ মততহে চলিব লাগে। শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগে। শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হৈছে সূৰ্য্যবংশীসকল। চন্দ্ৰবংশীসকলো শ্ৰেষ্ঠ হয়। কিন্তু এইসকল (সূৰ্য্যবংশীসকল) শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। তোমালোক ইয়ালৈ শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হ'বৰ বাবে আহিছা। তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা যে আমি এনেকুৱা হম। এনেকুৱা স্কুল 5000 বছৰৰ পিছতহে খোলা হয়। এইখন যে সঁচা সংস্কাৰ এইটো বুজিহে তোমালোক ইয়াত পঢ়িছা। সত্যজন হৈছে শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ তোমালোকে তেখেতৰ সংগতহে আছা। তেখেতে আমাক সত্যযুগৰ শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ দেৱতা বনায় অৰ্থাৎ ফুল বনায়। তোমালোক কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ গৈ আছা। কোনোৱে তৎক্ষণাত তৈয়াৰ হৈছে আৰু কাৰোবাৰ তেনে হ'বলৈ সময় লাগে। সন্তানসকলে জানিছে যে এইয়া সংগমযুগ। সেয়াও সন্তানসকলে জানিছে। এইটো নিশ্চয় হৈছে যে, এয়াই পুৰুষোত্তম হোৱাৰ যুগ। পুৰুষোত্তম কাক কোৱা হৈছে? উচ্চতকৈ উচ্চ আদিসনাতন দেৱী দেৱতাৰ ধৰ্মৰ যিসকল মহাৰজা মহাৰাণী হয়, সেইসকল হ'বলৈ ইয়ালৈ আহিছা। তোমালোকে বুজিছা যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা সত্যযুগৰ সুখ লবলৈ ইয়ালৈ আহিছোঁ। হদৰ (সীমিত) যিবোৰ কথা সকলো সমাপ্ত হৈছে। হদৰ পিতা, হদৰ ভাতৃ, খুৰা, ককা, মামা, হদৰ যি মূল্যহীন সম্পত্তিৰ আদি যাৰ ওপৰত বহুত মোহ থাকে সেইয়া সকলো শেষ হৈ যাব। পিতাই বুজনি দিছে যে এইবোৰ সীমিত সম্পত্তিহে। এতিয়া তোমালোক বেহদলৈ আহা। বেহদৰ সম্পত্তি পাবলৈহে তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা। এই সকলোবোৰ হদৰ সীমাৰ ভিতৰৰ বস্তু। শৰীৰো সীমাৰ ভিতৰৰে। বেমাৰত হলে শেষ হৈ যায়। অকাল মৃত্যু হয়। আজি কালি দেখিছা কি কি তৈয়াৰ কৰিছে। বিজ্ঞানে আশ্চৰ্য্য কৰি দেখাইছে। মায়াৰ শোভনিক কিমান। বৈজ্ঞানিক সকলেও খুউব সাহস কৰিছে। যিসকলৰ ডাঙৰ ডাঙৰ (ভৱন) অট্টালিকা আছে তেওঁলোকে ভাৱে আমাৰ বাবে এয়াই সত্যযুগ। এইটো নুবুজে যে সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম হয়। সেইয়াই নতুন দুনিয়া হয়। পিতাই কয় একেবাৰেই অবুজ। তোমালোক কিমান জ্ঞানী হৈছা। ওপৰলৈ উঠা আকৌ তললৈ নামা। সত্যযুগত তোমালোক জ্ঞানী আছিল আকৌ 84 জন্ম লৈ লৈ অস্ত্ৰানী হৈ গ'লা। আকৌ পিতাই আহি জ্ঞানী কৰে, যাক পাৰসবুদ্ধি বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে বুজিছা যে আমিye পাৰসবুদ্ধি বহুত জ্ঞানী আছিলোঁ। গীতাতো আছে। পিতাই আমাক যি সম্পত্তি দিছে গোটেই মাটি, আকাশৰ মালিক হওঁ। কোনোৱে আমাৰ পৰা কাটি নিব নোৱাৰে। কোনোৱে দখল কৰিব নোৱাৰে। বাবাই অথাহ দিয়ে। ইয়াতকৈ কোনোৱে মোনা ভৰাব নোৱাৰে। এনে এজন পিতাক পাইছো যাক আমি আধা কল্প স্মৰণ কৰোঁ। দুখত স্মৰণ কৰা যায়। সুখ পোৱাৰ পিছত স্মৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে- হায় ৰাম... এনেদৰে অনেক প্ৰকাৰৰ কথা কয়। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা কব লগাই নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকলে ইয়ালৈ পঢ়িব আহিছা পিতাৰ সন্মুখত। পিতাৰ মহাবাক্য পোনপতীয়াকৈ শুনা। পৰোক্ষভাৱে পিতাই জ্ঞান নিদিয়ে। জ্ঞান পোনপতীয়াকৈ পাইছা। পিতা আহিব লগা হয়। কেছে মৰমৰ সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। মোক মাতা "অ" বাপদাদা। পিতাইও উত্তৰ দিয়ে "অ" সন্তানসকল", এতিয়া মোক ভালদৰে স্মৰণ কৰা, নাপাহৰিবা। মায়াৰ বিধিনি বহুত আহিব। তোমালোকক পঢ়া পাহৰাই দেহ অভিমান অনাব, গতিকে সাৱধান থাকিবা। এয়াই সঁচা সংস্কাৰ ওপৰলৈ উঠা। সেইসকলোবোৰ সংস্কাৰ তললৈ নামিবৰ বাবেহে। সংস্কাৰ এবাৰহে হয়। মিছলীয়া সংস্কাৰ জন্মজন্মান্তৰ বহুবাৰ হয়। পিতাই সন্তানসকলক কেছে এইয়া তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। এতিয়া তোমালোকে তালৈ যোৱা য'ত কোনো বস্তুৰে অভাৱ নাই। যিবোৰৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰিছা। যিবোৰ পিতাই কেছে সেইবোৰ তোমালোকে এতিয়া শুনিছা, তাত এইবোৰ একো নাজানিবা। এতিয়া তোমালোক কলৈ যাবা? নিজৰ ঘৰ সুখধামলৈ। সুখধাম তোমালোকৰে আছিল। তোমালোকে সুখধামত আছিল এতিয়া দুখধামত আছা। পিতাই বহুত সহজ ৰাস্তা দেখুৱাইছে সেয়াই স্মৰণ কৰা। আমাৰ ঘৰ শান্তিধামহে। তাৰ পৰাহে আমি

স্বৰ্গলৈ আহিম। তোমালোকৰ বাহিৰে কোনোৱে স্বৰ্গলৈ নাহে। গতিকে তোমালোকেই স্মৰণ কৰা। আমিye প্ৰথমে সুখত তাৰ পিছত দুখত আহোঁ। কলিয়ুগ সুখধাম নহয়েই। সুখ পোৱাৰেই নাযায় সেইকাৰণে সন্যাসীসকলেও কয়- সুখ কাগ(কাউৰীৰ) বিষ্টাৰ সমান।

এতিয়া সন্তানসকলে বুজিছে যে আমাক ঘৰলৈ নিব পিতা আহিছে। আমি পাপীক আমাক পাৰন কৰিহে নিব। পাৰন হম স্মৰণৰ যাত্ৰাৰে। যাত্ৰা কৰোঁতে বহুত তল ওপৰ হয়। কোনোৱে বেমাৰী হৈ পিছত উভটি আহে। ইয়াতো তেনেকুৱাই হয়। এয়া হ'ল আত্মিক যাত্ৰা, অন্তিম সময়ত যি চিন্তা বা ভাৱনা আহে সেইমতে গতি হয়। আমি নিজৰ শান্তিধামলৈ গৈ আছোঁ। বহুত সহজ হয় কিন্তু মায়াই বহুত পাহৰাই দিয়ে। তোমালোকৰ যুদ্ধ হৈছে মায়াৰ সৈতে। পিতাই সহজ কি বুজাইছে যে আমি শান্তি লৈ যাওঁ। পিতাকহে স্মৰণ কৰা ভাল। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিছোঁ। পৱিত্ৰ হৈছোঁ। ¾ কথাই হৈছে মুখ্য বুদ্ধিত ৰাখিবলগীয়া। বিনাশ হ'বই। 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতেও আমি গৈছিলোঁ আকৌ আমিye প্ৰথম আহিম। মহিমাও আছে ৰামো গ'ল, ৰাৱণো গ'ল। সকলোৱে শান্তি ধামলৈ যাব। তোমালোকে পঢ়িছা সেই পঢ়াৰ অনুসৰিহে পদ পোৱা। তোমালোকৰ লক্ষ্য সন্মুখত আছে। কোনোৱে কয় আমাক সাক্ষাৎকাৰ লাগে। এয়া চিত্ৰ (লক্ষ্মীনাৰায়ণৰ) সাক্ষাৎকাৰ নহয়নো কি হয়! ইয়াৰ বাহিৰে কাৰ সাক্ষাৎকাৰ বিচাৰিছা? বেহদৰ পিতাৰ বিচাৰিছা নেকি? আৰু কোনো সাক্ষাৎকাৰতে একো কাম নাই। পিতাৰ সাক্ষাৎকাৰ বিচাৰে। পিতাতকৈ মিঠা বস্তু একোৱেই নাই। পিতাই সুধিছে মৰমৰ সন্তানসকলে প্ৰথমে নিজৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিছেনে আত্মাই কয় যে পিতাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰোঁ। নিজৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিছানে? এয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পালা। এতিয়া জ্ঞান পাইছা আমি আত্মাহে, আমাৰ ঘৰ শান্তিধাম। তাৰ পৰাই আমি আত্মাসকলে ভূমিকা কৰিবলৈ আহোঁ। ড্ৰামাৰ আঁচনি অনুসাৰে প্ৰথমে সত্যযুগৰ আদিতে আমিye আহোঁ। আদি অন্তিমৰ এয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। ইয়াত ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে কোনোৱে নাথাকে। কলিয়ুগত অনেক ধৰ্ম আৰু কুল আদি হয়। সত্যযুগত এটাই বংশ হ'ব। এয়া তেনেই সহজ। বৰ্তমান তোমালোক ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ। তোমালোক সত্যযুগৰো নোহোৱা, কলিয়ুগৰো নোহোৱা এয়াও জানিছা যে কল্প কল্প পিতাই আহি এনেকুৱা পঢ়াকেই পঢ়ায়। ইয়াত আছা যেতিয়া এইবোৰেই স্মৃতিত আনিব লাগে। শান্তিধাম, সুখধাম আৰু এয়া দুখধাম। বুদ্ধিৰে এই দুখধামৰ বৈৰাগ্য বা সন্যাস কৰিব লাগে। তেওঁলোকে বুদ্ধিৰে সন্যাস নকৰে। তেওঁলোকে ঘৰ গৃহস্থ সন্যাস কৰে। তোমালোকক কেতিয়াও পিতাই কোৱা নাই যে, ঘৰ-গৃহস্থ ত্যাগ কৰা। কিন্তু এইয়া নিশ্চয় দৰকাৰ আছে যে ভাৰতৰ আৰু নিজৰ সেৱা কৰিবই লাগিব। ঘৰত থাকিয়েই সেৱা কৰিব পাৰা। পঢ়িব বাবে আহিব লাগিব। পাকৈত হৈ আনকো নিজৰ সমান কৰিব লাগে। সময় নিচেই কম। মহিমা কৰে – বহুত গ'ল অলপ আছে। দুনিয়াৰ মানুহ বিলাক ঘোৰ অন্ধকাৰত ডুব গৈ আছে। তেওঁলোকে ভাৱে এতিয়াও 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে। তোমালোকক পিতাই বুজনি দিছে যে সন্তানসকল বহুত কম সময় আছে। তোমালোক এতিয়া বেহদত থাকিব লাগে। গোটেই দুনিয়াত এতিয়া যিবোৰ চলি আছে সেইসকলোবোৰ নিশ্চিত হৈ আছে। তিল সম(ওকনিৰ গতিৰে) ড্ৰামা চলিয়ে আছে। বিশ্বৰ ইতিহাস আৰু ভূগোলৰ পুনৰাবৃত্তি হয়। সেইসকলেহে পঢ়িব যিসকল সত্যযুগলৈ যাব। তোমালোকে বহুবাৰ পঢ়িছা। শ্ৰীমতেৰে তোমালোকে নিজৰ স্বৰ্গ স্থাপন কৰিছা। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান ভাৰতত যে আহে এয়াও তোমালোকেহে জানিছা। কল্পৰ আগতেও আহিছিল। তোমালোকে কবা যে কল্প কল্প এইদৰে পিতা আহে। পিতাই কৈছে মই কল্প কল্প এইদৰে স্থাপন কৰোঁ। বিনাশো দেখিছা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত সকলোবোৰ ৰৈ যায়। স্থাপনা, বিনাশ আৰু পালনৰ কৰ্তব্য কেনেদৰে হয় তোমালোকে বুজিছা। আকৌ আনকো বুজাব লাগে। আগতে নাজানিছিল। পিতাক জনাৰ বাবেহে পিতাৰ পৰা সকলোবোৰ জানিছা। সৃষ্টিৰ ইতিহাস ভূগোল যিদৰে জানিব লাগে সেইদৰে জানিছা। মানুহ কেনেকৈ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হয় এইবোৰ পিতাই তোমালোকক বুজায় আছে। তোমালোকে আকৌ আনক বুজাব লাগে।

বৰ্তমান তোমালোক সন্তানে পাৰসবুদ্ধিবান হৈ আহি আছা। সত্যযুগত পাৰসবুদ্ধিয়ে হয়। এয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ হয়। ইয়াকে গীতা প্ৰসংগ বোলা হয় যেতিয়ানেকি তোমালোক পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰসবুদ্ধি হ'বলৈ প্ৰস্তুত কৰা। গীতা শুনাওতা ভগৱান নিজেই। মানুহে নুশুনায়। তোমালোক আত্মায়ে শুনা আৰু আনক শুনোৱা। ইয়াকে কোৱা হয় আধ্যাত্মিক জ্ঞান, যিবোৰ আত্মা ভাইক শুনোৱা। বুদ্ধি হৈয়ে থাকিব। তোমালোকে বুজিছা যে পিতাই আহি সূৰ্য্যবংশী চন্দ্ৰবংশী স্থাপন কৰে। কাৰ দ্বাৰা? ব্ৰহ্মা মুখবংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ কুলভূষণৰ দ্বাৰা। পিতাই শ্ৰীমত দিয়ে। এয়ে বুজিবলগীয়া কথা। হৃদয়ঙ্গম কৰিব লাগে। এয়া বহুত সহজ। হৃদয়ঙ্গম কৰা বহুত সহজ কথা। এয়া হ'ল দুখধাম। এতিয়া আমি ঘৰলৈ যাওঁ। কলিয়ুগৰ পিছতে সত্যযুগ হ'ব। কথাটো সৰু আৰু সহজো। নপঢ়া হ'লেও কোনো আপত্তি নাই। যিসকলে পঢ়িব জানে সেইসকলৰ পৰা শুনিব লাগে। শিৱবাবা সকলো আত্মাৰে পিতা। এতিয়া তেখেতৰ পৰা সম্পত্তি লব লাগে। পিতাৰ প্ৰতি নিশ্চয় হ'লে স্বৰ্গৰ সম্পত্তি পামেই। ভিতৰে ভিতৰে নিৰন্তৰ চিন্তন চলাব লাগে। শিৱবাবাৰ পৰা বেহদ সুখ, স্বৰ্গৰ সম্পত্তি

পাইছোঁ, গতিকে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা অনিবাৰ্য্য। বেহদৰ পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱা সকলোৰে অধিকাৰ আছে। যিদৰে হদৰ জন্মৰ অধিকাৰ পায়, তদুপ ইয়াতো শিৱবাবাৰ পৰা তোমালোকে গোটেই বিশ্ব ৰাজ্য পোৱা। সৰু সৰু ল'ৰা ছোৱালীকো এইবোৰ বুজাব লাগে। প্ৰত্যেক আত্মাৰে পিতাৰ পৰা জন্মস্বত্ব অধিকাৰ আছে। কল্প কল্প পায়েই। তোমালোকে জীৱন মুক্তিৰ অধিকাৰ পোৱা। যিসকলে মুক্তিৰ অধিকাৰ পায় সেইসকলে জীৱনমুক্তি পায়েই। প্ৰথম জন্ম সুখী হয়। এয়া তোমালোকৰ ৪৪তম জন্ম। এই গোটেইবিলাক জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত থকা উচিত। বেহদৰ পিতাই যে আমাক পঢ়াইছে এইটো নাপাহৰিবা। দেহধাৰীয়ে কেতিয়াও জ্ঞান দিব নোৱাৰে। সেইসকলৰ আধ্যাত্মিক জ্ঞানেই নাই। তোমালোকক বুজোৱা হৈছে যে- ভাতৃ ভাৰ ৰাখিবা। সকলো মনুষ্যই এই শিক্ষা নাপায়। যদিও গীতা শুনায় কয় যে ভগৱানুবাচ- কাম মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওপৰত বিজয় পালে জগত জিকিব পাৰিবা কিন্তু নুবুজে। ভগৱান হৈছে সত্য। দেৱতাইয়ো ভগৱানৰ পৰা সত্যহে শিকে। কৃষ্ণই এই পদশ্ৰীকৃষ্ণ পদ) কেনেকৈ পালে? লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কেনেকৈ হ'ল। কি কৰ্ম কৰিছিল। কোনোবাই কব পাৰিবনে? এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে নিৰাকাৰ পিতাই ব্ৰহ্মাবাবাৰ দ্বাৰা এনেকুৱা কৰ্ম শিকাইছিল। এইখনেই সংসাৰ হয়। এতিয়া তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ –কুমাৰী হয়। আত্মাৰ পিতাৰ জ্ঞান তোমালোকে জানিছা। তোমালোকে বুজিছা যে ভগৱানক বুজি পাইছোঁ। উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে সেই নিৰাকাৰজন। তেওঁৰ সাকাৰ ৰূপ নাই। বাকী যিবোৰ দেখা যায় সেইসকল সাকাৰী। মন্দিৰত দেখা লিঙ্গৰো শৰীৰ নাই। সেই বুলি এনেকুৱা নহয় যে তেওঁৰ নাম ৰূপ নাই। হয়, সকলো দেহধাৰীৰে নাম আৰু জন্মপত্ৰী থাকেই। শিৱবাবা হৈছে নিৰাকাৰ। তেখেতৰ জন্মপত্ৰী নাই। কৃষ্ণ হ'ল প্ৰথম নম্বৰৰ। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে। শিৱবাবা হৈছে নিৰাকাৰ কল্যাণকাৰী। পিতা আহেই সম্পত্তি দিবলৈ। তেখেতৰ নাম হৈছে শিৱ। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সদগুৰুও হয়, তিনিও এক। কিমান সুন্দৰকৈ পঢ়ায়। ভালবাসু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰবামুখ্যসাৰ:-**

(1) এই দুখধামৰ পৰা বুদ্ধিৰে সন্যাস কৰি শান্তিধাম আৰু সুখধামক মনত ৰাখিবা। ভাৰতৰ আৰু নিজৰ আচল সেৱা কৰিব লাগে।

(2) নিজে সত্যযুগৰ জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ লবলৈ হ'লে একমাত্ৰ পিতাৰ ওপৰত নিশ্চয় থাকিব লাগে। মনৰ ভিতৰত নিৰন্তৰ চিন্তন চলিব লাগে। পাঠ সদায় পঢ়া অত্যাৱশ্যক।

বৰদান: মৌনতাৰশক্তিৰদ্বাৰাআত্মিকশক্তিৰেউৰণৰতীৱগতিকৰোঁতাবিশ্বপৰিবৰ্তকহোৱা
বিজ্ঞানৰ সাধনৰ গতিকে বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা কাটিব পাৰে, ধৰিবও পাৰে, কিন্তু আত্মাৰ শক্তিক এতিয়ালৈ কোনেও ধৰিব পৰা নাই, ধৰিবও নোৱাৰে। এইখিনিতে বিজ্ঞানে নিজক অসফল বুলি কয়। য'ত বিজ্ঞান অসফল তাতেই মৌন শক্তিৰে যি কৰিব বিচাৰে কৰিব পাৰে। গতিকে আত্মা শক্তিৰ সামৰ্থ্য তীৱ্ৰগতিৰে কৰা, এই শক্তিৰে স্বপৰিবৰ্তনেই হওক বা যিকোনো বৃত্তিৰ পৰিবৰ্তন, বায়ুমণ্ডলৰ পৰিবৰ্তন কৰি বিশ্ব পৰিবৰ্তক হ'ব পাৰা। তীৱতাৰ চিনাকী হৈছে – ভৱা মায়েই হৈ গৈছে।

স্লোগান: শিক্ষাদাতাৰলগতদয়ালুহৈসহযোগীহোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!